

Elcsépelte dolgaink

Van, hogy jólétünkben elgondolkozunk, mily unalmas is életünk. Feldobni kellene valamivel, szakítani kellene a hagyományossal, a megszokottal, az elcsépelttel. Valami új kell, változás kell!

Alapvető fontosságú, nélkülözhetetlen dolgaink lehetnek olykor nem is unalmasak, de szinte észrevétlenek. Ki hibáztatná azt, aki nem tartja értékén a levegőt, hacsak nem a tenger mélyén fogyott el a palackjából vagy éppen egy vírus ismertette fel nélkülözhetetlenségét? Igen, el kell veszítenünk észrevétlenül legértékesebb dolgainkat, hogy újra értékére emeljük őket. Legyen az levegő, víz, szeretet vagy éppen a béke.

Fizikai létünkhöz közvetlenül elengedhetetlen dolgoknak is bajosan és szomorú élettapasztalatokkal gazdagodva sejtjük meg igazi értékét. Az ifjonti hév megengedi, hogy nagy marhaságokat csináljunk, a szerzett több és keserű tapasztalattal az ember inkább már kezd többször gondolni, mint cselekedni. Kellő memóriával és némi következetességgel már nem szívesen ismétli ugyanazokat a hibákat.

Vannak dolgaink életünkben, amelyek teljesen értelmetlennek, jelentéktelennek tűnnek, nincs bennük semmi izgalom, kihívás, sem ígéret (hogy ne csiklandó kísértést említsek). Könnyen mellőzhetőknak tűnnek az étlapról.

Persze van, aki mentes az ilyentől, mert esetleg már neveltetésében is ügyeltek arra, nehogy valami régi értelmetlen babonákat vagy érdekét nem szolgáló „fölösleges” szokásokat vegyen fel és csak és kizárólag gyakorlatias célszerűséggel foglalkozzon dolgaival, hiszen rövid az élet és rengeteg mindent kell zsákmányolni, nem érünk rá olyasmivel foglalkozni, ami nem ezekre irányul. Sőt, csak akadályoz benne, féktelen szerzési szabadságunkban gátol.

Magam kárán okulva bizony be kell lássam, hogy elég nehéz volt felismerni az ambíciók, vágyak, törekvések mellett azokat a dolgokat az életben, amelyek látszólag hátráltatnak, nélkülük azonban tarthatatlanná, megtarthatatlanná és főleg értelmetlenné válnak azok az eredmények, amelyeket mindent feláldozva elérünk.

A fontos és a csupán jó dolgok ütközésének problematikája itt is felismerhető. Ami ezer éveken át volt fontos, az lecserélendővé válhat az új és csábító dolgokra, mondván, a régiek már elcsépeltek. Ez a gondolkodási kísértés garantálja, hogy minden nemzedéknek meg kell tagadnia kevélységéből fakadóan az előzőt, hogy aztán sebeit nyalogatva, megalázkodva visszatérjen az elvetett, „elcsépelte” dolgokhoz. Jó esetben. A kevélység bizonyos szintje fölött azonban kitartanak a rosszban és eltűnnek, kihalnak és átveszik a helyüket azok, akik a fontos, megtartó és fenntartó dolgaikban hisznek és azokat értékükön is tartják, előbbre, mint a csupán jó dolgokat.

Új istenek keresése mindig elválaszthatatlan gyarlósága az embernek, amit leírva látunk a zsidók kivonulásában és tapasztalhatunk az emberi történelem folyásában. A legközvetlenebb istenélményben, ígéretben, szövetségben és napi szinten tapasztalható csodákkal nyújtott segítségben, életmentésben és gondoskodásban is az ember szinte rendszeresen és magától értetődően fordult el attól, aki folyamatosan bizonyította szeretetét és gondoskodását. Ez sajnos nem csak magára Istenre bizonyul mindig igaznak a történelem során, de összes adományára, tanítására, küldötteire. Mindig többet várunk, elégedetlenek vagyunk, csodajeleket követelünk, amiket, ha megkapunk, fel sem vagyunk képesek ismerni és bárkitől várjuk és elfogadjuk a csodákat,

még azokat is, amelyek a romlásba visznek és elveszik testünket, lelkünket, hiszen magunkban nem tudjuk megkülönböztetni a jót és a rosszat. Ilyenek vagyunk és Isten van annyira türelmes, irgalmas és végtelen szeretetű, hogy ezt megengedi nekünk, hogy felsülve, csalódva az új és idegen istenekben, bálványokban, végül megtérhessünk hozzá, a szeretetébe, mint a tékozló fiú.

Templomlépcső, 2022. március